

ВИКОРИСТАННЯ ІГРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ТУРИЗМУ

З.Д.Смирнова, ст. викладач

Д.В.Хуртик, кандидат наук з фізичного виховання і спорту, ст. викладач

О.О. Бобровський, викладач

О.О. Вінник, ст. викладач

Національний університет фізичного виховання і спорту України

Ключові слова: туризм, ігрові технології, майбутні фахівці.

Актуальність напрямку дослідження обумовлюється тим, що в сучасних умовах інтенсивного розвитку індустрії туризму в Україні як частини світового туристичного простору потребує модернізації система професійної підготовки управлінських кадрів для сфери туризму, які були б спроможні забезпечити цей розвиток [1; 4].

На основі аналізу психолого-педагогічних джерел, нормативно-правових матеріалів в сфері туризму та туристичної освіти, аналізу сучасного стану професійної підготовки управлінських кадрів для сфери туризму в Україні та в світі, зокрема в неформальній освіті нами було виявлено суперечності між: рівнем розвитку туристичної сфери діяльності і недостатньою кількістю менеджерів з туризму, якістю їх підготовки; зростаючими потребами в використанні практико- і професійно орієнтованих ігрових технологій навчання в підготовці майбутніх фахівців туризму та недостатньою розробленістю методичного забезпечення такої підготовки [2].

Подолання зазначених суперечностей потребує застосування нових концептуальних підходів з урахуванням вітчизняного та міжнародного досвіду розв'язання проблем підготовки майбутніх фахівців туризму до виконання професійних завдань, зокрема, за рахунок впровадження в навчальний процес підготовки майбутніх фахівців туризму активних форм, засобів, методів та технологій навчання із залученням туристичних організацій [5].

В результаті дослідження вимог вітчизняного туристичного ринку до професійної підготовки майбутніх фахівців туризму, а також узагальнення практичного досвіду використання ігрових технологій навчання викладачами профільних закладів в системі формальної освіти та фахівцями туристичного бізнесу в неформальній освіті в сфері туризму, встановлено, що саме за допомогою ігрового навчання, яке використовується в підготовці, перепідготовці і підвищенні кваліфікації фахівців сфери туризму є можливим досягнення рівня професійної підготовки майбутніх менеджерів туризму в системі вищої освіти [3; 4].

На основі вивчення розробленості означеної проблеми у педагогічній теорії та практиці нами розроблено та запроваджено авторський комплекс ігрових професійно орієнтованих технологій навчання (КПОТН) як спосіб професійної підготовки майбутніх фахівців туризму, розглянутий нами як окрема підсистема системи підготовки зазначених фахівців, що сприяє формуванню професійного туристичного досвіду студентів ще в період підготовки та що забезпечить підготовку висококваліфікованих фахівців для туристичної сфери, готових до виконання професійних обов'язків.

До складу КІПОТН нами включено: навчальні та професійні тренінги (майстер-класи); аналіз та вирішення типових та нетипових ситуацій реальної професійної діяльності; ігрові модулі: імітаційний тренінг «Презентація туристичного продукту», рольова гра «Навчальний work shop»; навчально-виробничі ігрові проекти: організаційно-діяльнісна гра «Організація діяльності відділу маркетингу та реклами зі створення нового туру», навчально-виробничий ігровий проект «Рекламна діяльність «під ключ»; навчальний рекламний тур, виробнича діяльність під час масових спеціалізованих заходів з виконанням посадової ролі. Базуючись на системно-діяльнісному підході, запропоновано модель використання КІПОТН у професійній підготовці майбутніх фахівців туризму та методику професійної підготовки майбутніх фахівців туризму з використанням КІПОТН.

Нами доведено, що більшого ефекту впровадження в процес професійної підготовки майбутніх фахівців туризму модель використання КІПОТН у професійній підготовці майбутніх фахівців туризму набуває за визначенням організаційно-педагогічних умов, а саме: 1) внутрішніх – наявність, функціонування та взаємозв'язок всіх компонентів підсистеми в системі професійної підготовки; 2) зовнішніх – організація навчально-виробничого середовища у закладі вищої освіти та впровадження в процес підготовки практики соціального партнерства з представниками туристичного бізнесу.

Остання умова передбачає створення навчально-виробничого колективу як структурну одиницю означеного середовища. Розроблену методику призначено для впровадження у професійну підготовку студентів, які навчаються за спеціальністю «Туризм», експериментально перевірено і апробовано у Національному університеті фізичного виховання і спорту України.

Позитивні результати апробації даної методики дозволяють рекомендувати її використання в процесі підготовки фахівців для сфери туризму у ЗВО. Розроблена методика дозволила забезпечити високий рівень формування готовності студентів до виконання реальних професійних завдань туристичних організацій, а саме: формування позитивного ставлення до майбутньої професійної діяльності; формування знань про типові та нетипові професійні проблеми та формування умінь, навичок виконання реальних професійних завдань туристичних організацій як потенційних роботодавців; створення мотивів формування професійно важливих особистісних якостей; формування самооцінки підготовленості до майбутньої професійної діяльності.

Список використаних джерел

1. Катеруша О. В. Ділові ігри як засіб активізації пізнавальної діяльності студентів. Вища школа. 2009. № 12. С. 53–60.
2. Сингаївська І. В. Використання інтерактивних методів навчання при підготовці майбутніх фахівців туристичної сфери. Регіональний туризм: сучасний стан та шляхи оптимізації : матеріали І Міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 2 квіт. 2021 р. Київ : КРОК, 2021. С. 160–162. URL: https://tourlib.net/statti_ukr/syngaiivska.htm.
3. Федорченко В. К., Фоменко Н. А., Скрипник М. І., Цехмістрова Г. С. Педагогіка туризму. Київ : ВД «Слово», 2004. 296 с. URL: https://tourlib.net/books_ukr/pedtur.htm.

4. Федорченко В. К. Теоретичні та методичні засади підготовки фахівців для сфери туризму : автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04. Київ, 2005. 43 с. URL: https://tourlib.net/aref_tourism/fedorchenko.htm.
5. Sushchenko O., Akhmedova O., Stryzhak O. The use of interactive training technologies in teaching academic disciplines for students of tourism specialities. Access to science, business, innovation in digital economy. 2021. Vol. 2(1). P. 28-39. DOI: [https://doi.org/10.46656/access.2021.2.1\(3\)](https://doi.org/10.46656/access.2021.2.1(3)).

УДК 339.2:659.113

АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ФІТНЕСУ В УКРАЇНІ

Ю.В.Паришкара, кандидат педагогічних наук, доцент
А. Лупійко, студентка

Київський національний університет технологій та дизайну

Ключові слова: фітнес, вправи, індустрія фітнесу, степ-аеробіка, аква-фітнес, аква-аеробіка, танцювальна аеробіка.

Сьогодні тисячі людей по всьому світу займаються фітнесом. Навряд чи можна проігнорувати це явище нашого життя або недооцінити ту роль, яку відіграє фітнес у сучасному суспільстві. Фітнес (англ. fitness, від дієслова «to fit» – відповідати, бути в хорошій формі) у широкому значенні поняття – це загальна фізична підготовленість організму людини (мова йде про гарне самопочуття і здоров'я людини в цілому) [1].

Поняття «фітнес» (to be fit – бути у формі) – це комплекс програм, який уключає в себе різноманітні вправи, танцювальні рухи, елементи гімнастики, елемент східних єдиноборств, заняття на тренажерах, психотренінги та інше. Фітнес поєднує не лише рухову активність, а й раціональне харчування та різноманітні види тестувань. Термін «фітнес» виник в Америці й дуже швидко увійшов у інтернаціональну професійну лексику фахівців фізичної культури і спорту та став широко використовуватися в Україні [1; 2].

Найбільш близьким за значенням до поняття «фітнес» в українській мові є поняття «фізична культура». Слід відзначити, що, крім характеристики певного фізичного стану організму (фізичного фітнесу), його зміст містить і комплекс заходів (фітнес-програми), які забезпечують досягнення цього стану. Сьогодні фітнес-індустрія пропонує широкий вибір засобів оздоровлення, включаючи СПА-процедури, ароматерапію, масаж [3].

У 2020 році ідентифіковано діяльність 1569 фітнес-об'єктів, з яких 56 % – фітнес-клуби, 10 % – фітнес-студії, по 9 % – клуби бойових мистецтв та пілатес-студії, 7% – жіночі фітнес-клуби, по 3 % – йога-студії та студії танців, 2 % – басейни. Більшість із них працює у великих містах: Київ (26 %), Харків (11 %), Одеса (7 %), Дніпро (6 %), Львів (5 %), Запоріжжя (4 %), тощо.

У 90-ті роки ХХ століття відставання у фітнес-індустрії України було на двадцять років від світової, а з розвитком інтернет-технологій, більшої доступності інформації це відставання скоротилося, але все одно часто